

[Melchior]

er under kontrol, som higer efter at indgå overenskomster. Men de pågældende arbejdsmarkedsorganisationer under LO leger den leg, som vores udenrigspolitik legede indtil for en halv snes år siden, nemlig fiktionen af ikke-anerkendelse, ikke-tilstedeværelse af visse stater eller visse områder eller visse regeringer. Det er egentlig en latterlig situation for fagbevægelsen. Man har her firmaer, der betaler, hvad de skal, der yder, hvad de skal, som banker på døren og er ivrige efter at indgå overenskomster og etablere et nært samarbejde, men man siger bare: vi kender jer ikke, I er nonexistent for os. Det er meningsløst.

Disse bureauer underviser mennesker gratis. De genoptræner mennesker gratis. De letter mange menneskers overgang til arbejdsmarkedet. Her tænker jeg ikke mindst på sådanne kvinder, som på grund af hjemmearbejde og fødsler har været hjemmegående måske i årtier, og som vi erfaringsmæssigt ved har meget svært ved at tage fat igen. De kan prøve deres egne kræfter ved et vikarjob i kortere eller længere tid inden for det ene og det andet område og lærer derefter meget ofte sig selv og deres muligheder på arbejdsmarkedet at kende igen. Ofte bliver de derpå fastansat i de job, i hvilke de startede som vikarer.

Jeg tror, der hersker en hel del fordomme. Der er nogle gange – altså gudskelov ikke i dag – blevet fremsat nogle meget skarpe, rigoristiske udtalelser, som det er lidt svært at sluge i sig igen, og det ligesom hindrer en fordomsfri behandling af dette forslag.

Jeg siger endnu en gang tak for den positive modtagelse, ser frem til, at vi får udvalgets betænkning, eller hvad det nu udmunder i, at se, og at vi så kan tale ganske afslappet med hinanden om denne sag. For der er ikke nogen stor Bastian i dette spil, og jeg mener ikke, der skal stor regnekunst til at sige, at der må være en halvdel cirka af dette folketing, som er velvilligt indstillet over for en liberalisering på området.

Jeg vil da gerne som en åbning fra min side kaste det ind, at man måske kunne lave en tidsbegrænset forsøgsordning, således at ingen skal sige, at de er kommet til at tage et længere skridt, end visse legemsdele kan holde til. Så er jeg overbevist om, at det vil vise sig, at her ligger fordele at hente for den arbejdsminister, der som sit primære mål – det

både hører og ser vi hver dag – har at bringe folk i arbejde. Der er mennesker her, der kan komme i arbejde. Der er funktioner, der kan blive udført.

Jeg vil ganske særlig takke hr. Honoré for ordet »smidighed«, som han brugte i denne sammenhæng. Der er nemlig virkelig tale om en smidighed, bl.a. for de mennesker, der søger midlertidig beskæftigelse, det være sig i en pause i en uddannelsessituation, det være sig i en pause mellem 2 job, det være sig på grund af, at man ønsker sig en fornyelse til sit hjem og kun vil arbejde en ganske kort tid. Da kan man ikke gå ud og søge et arbejde og sige til den arbejdsgiver, der søger: ja, jeg agter faktisk kun at blive her i tre måneder. I stedet spiller man fordækt spil og tager en stilling, og så siger man op, når den indtjening, man har stilet efter, er opnået. Det er da meget mere reelt at søge et job, der annonceres som midlertidigt, og søge dette midlertidigt. Ordet »smidighed« dækker fuldstændig det, som vi tilsigter med dette forslag. Tak til hr. Honoré og tak til de øvrige ordførere.

Johan Philipsen (V):

Jeg skal kun i anledning af hr. Melchiors udtalelse om, at der ingen klager har været over vikarbureauer, meddele, at dette ikke er rigtigt. Jeg har dermed ikke udtalt mig om klagen. Jeg har hermed heller ikke udtalt mig om forslaget eller om vikarbureauer i øvrigt generelt.

Melchior (CD):

Jeg gav min oplysning om ikke-eksisterende klager med et forbehold. Jeg tror, jeg sagde »så vidt jeg husker«. Når nu hr. Johan Philipsen føler sig foranlediget til at korrigere mig på denne uspecificerede måde og jeg kun har dette halve minut til at tænke mig om i, så tror jeg, jeg tør fritte hr. Johan Philipsen, som jo har beskæftiget sig med området i sin ministertid og sikkert ved meget om det, på den måde, at jeg vil hævde, at der har været én klage på 15 år, og at denne vist endda var af en meget specifik art, som er helt atypisk for den virksomhed, vikarbureauer udøver, og som ligger uden for det område, vi gerne vil have liberaliseret med dette lovforslag. Hvis dette ene tilfælde kan have haft den betydning, at hr. Johan